

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł w dniu 29 maja 2020 r. (data stempla operatora pocztowego) pozew przeciwko (...) S.A. w W., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 28915,00 zł, w tym kwoty 26800,00 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz 2115,00 zł tytułem kosztów opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty. Powód M. K. wnosił ponadto o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) S.A. w W. wnosil o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda M. K. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 16 lutego 2020 r. około godz. 3:00 w D. gmina P. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem dwóch samochodów osobowych. Kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) K. K. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i wyjechał z drogi podporządkowanej prawidłowo jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu pojazdowi marki S. (...) nr rej. (...), kierowanemu przez M. K., w wyniku czego doprowadził do zderzenia tych pojazdów, w następstwie czego pojazd marki S. (...) wjechał do przydrożnego rowu, zaś M. K. odniósł obrażenia ciała skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni (bezsporne).

K. K. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw został skazany prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 3 listopada 2020 r. wydanym w sprawie II W 234/20 na karę 2000,00 zł (akta II W 234/20).

Postępowanie karne prowadzone przed Sadem Rejonowym w Płońsku w sprawie II K 220/20 przeciwko K. K. o czyn z art. 177 § 1 kk nie jest prawomocnie zakończone (bezsporne).

Pojazd marki O. (...) nr rej. (...) w dniu 16 lutego 2020 r. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej dla posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego pojazdu w (...) S.A. w W. (bezsporne).

M. K. zgłosił w dniu 23 marca 2020 r. do ubezpieczyciela sprawcy szkody roszczenia z tytułu zadośćuczynienia w kwocie 50000,00 zł. Ponadto w dniu 25 marca 2020 r. zgłosił dalsze roszczenia: w kwocie 250,00 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdów, 234,46 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia oraz 2115,00 zł z tytułu kosztów opieki w okresie 16 lutego – 20 marca 2020 r., z tym że za pięć pierwszych dni po 5 godzin dziennie, zaś w następnych dniach po 4 godziny dziennie przy przyjęciu stawki 15,00 zł/h. Decyzją z dnia 6 kwietnia 2020 r. zakład ubezpieczeń przyznał i wypłacił M. K. następujące świadczenia: 3200,00 zł tytułem zadośćuczynienia, 250,00 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów, 77,46 zł tytułem kosztów leczenia. Ubezpieczyciel sprawcy szkody odmówił natomiast zwrotu kosztów opieki (bezsporne).

M. K. przed zdarzeniem z dnia 16 lutego 2020 r. był zdrowym, sprawnym mężczyzną. W dacie zdarzenia miał 52 lata. Był aktywny fizycznie; biegał, ćwiczył na siłowni, chodził po górach. Od 2012 r. jest emerytem wojskowym. Pomimo emerytury pracuje jako operator kontroli bezpieczeństwa na lotnisku. Przez okres około 18 miesięcy po wypadku wykonywał inną pracę z uwagi na to, że stan zdrowia nie pozwalał mu na pełnienie dotychczasowych obowiązków. Obecnie pracuje ponownie w zawodzie operatora kontroli bezpieczeństwa na lotnisku, jednakże w obniżonym wymiarze godzin (bezsporne).

M. K. w związku z doznanymi podczas wypadku w dniu 16 lutego 2020 r. obrażeniami przebywał w szpitalu w P. na oddziale chirurgicznym w okresie od 16 do 20 lutego 2020 r. Po powrocie do domu wymagał opieki osób trzecich przez okres do 26 maja 2020 r. po trzy godziny dziennie w ograniczonym zakresie tj. czynności życia codziennego, toaleta, wizyty lekarskie. Przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach: 16.02.2020 – 26.05.2020 oraz 17.06.2020 – 19.07.2020 (dokumentacja medyczna k. 36 - 59, 68 – 72, 96 – 105, 159 – 163, opinia biegłego sądowego w zakresie

chirurgii ogólnej k. A. S. k. 185 – 186, zeznania świadka B. K. k. 168 – 169, zeznania powoda M. K. k. 167 – 168, 402 - 403).

M. K. w dniu 16 lutego 2020 r. w wyniku wypadku drogowego doznał złamania trzonu mostka bez przemieszczenia oraz przepukliny pachwinowej prawostronnej – pourazowej leczonej operacyjnie z powikłaniem w postaci krwiaka rany pooperacyjnej Doznany przez niego uszczerbek na zdrowiu, wynikający z urazu mostka kształtuje się na poziomie 3 %, zaś wynikający z powstałej przepukliny pachwinowej prawostronnej na poziomie 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (tj. w okresie powyżej 6 miesięcy), za zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Doznane przez M. K. urazy nadgarstka prawego oraz kolana lewego nie spowodowały długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie w początkowym okresie miejscowo zasinienie, ból i obrzęk. Odczuwane przez M. K. dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego pozostają bez związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 16 lutego 2020 r. M. K. przyjmuje leki przeciwbólowe w razie okresowo odczuwanego bólu. Możliwość nawrotu przepukliny jest nieznaczna. M. K. nie doznał uszczerbku na zdrowiu pod względem laryngologicznym w zakresie narządu słuchu. M. K. podjął również leczenie psychiatryczne z uwagi na odczuwane od czasu wypadku lęki i obawy. Przez pewien okres czasu nie jeździł samochodem nawet jako pasażer; z czasem zaczął ponownie jeździć samochodem jako kierowca. Przez okres 3 – 4 miesięcy przyjmował leki w związku z odczuwanymi zaburzeniami adaptacyjnymi, stanem napięcia, niepokoju. Przyjmowane leki miały działanie przeciwdepresyjne i przeciwłękowe. Obecnie M. K. nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani pomocy psychologa (dokumentacja medyczna k. 36 - 59, 68 – 72, 96 – 105, 159 – 163, opinia biegłego sądowego w zakresie chirurgii ogólnej A. S. k. 185 – 186, 224 – 227, opinia biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 192 - 193, 255, opinia biegłej sądowej w zakresie otolaryngologii i foniatrii A. P. k. 201 – 209, 269 – 273, opinia biegłych sądowych w zakresie psychiatrii K. P. i psychologii A. Ł. k. 231 - 240).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt sprawy o wykroczenie Sądu Rejonowego w Płońsku II W 234/20, akt sprawy karnej Sądu Rejonowego w Płońsku II K 220/20 (k. 351 - 392), zebranej w sprawie dokumentacji medycznej (k. 36 - 59, 68 – 72, 96 – 105, 159 – 163), akt szkody (płyta k. 306 – wydruk k. 405 - 454), opinii biegłych sądowych: w zakresie chirurgii ogólnej A. S. (k. 185 – 186, 224 – 227), w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. (k. 192 - 193, 255), w zakresie otolaryngologii i foniatrii A. P. (k. 201 – 209, 269 – 273), w zakresie psychiatrii K. P. i psychologii A. Ł. (k. 231 – 240), zeznań świadka B. K. (k. 168 – 169) oraz zeznań powoda M. K. (k. 167 – 168, 402 - 403).

W ocenie Sądu, okoliczności sprawy związane z odpowiedzialnością pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. za szkody będące wynikiem zdarzenia drogowego z dnia 16 lutego 2020 r. oraz wysokość uznanych i wypłaconych z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania (zwrot kosztów dojazdów, zwrot kosztów leczenia) kwot nie były sporne. Wynikają wprost z akt szkody i niespornych twierdzeń stron. Bezsporne są również okoliczności dotyczące przebytego przez powoda M. K. leczenia, jak też doznanych przez niego w związku ze zdarzeniem z dnia 16 lutego 2020 r. dolegliwości, za wyjątkiem dolegliwości o charakterze laryngologicznym.

Spór pomiędzy stronami przede wszystkim ograniczał się do wysokości przysługującego powodowi M. K. zadośćuczynienia oraz kosztów opieki.

Jeżeli chodzi o ocenę opinii biegłych sądowych to wskazać należy, że zarówno ustalenia, jak i wnioski zawarte w tych opiniach są zbieżne w zakresie stwierdzonych na podstawie dokumentacji medycznej i badań powoda, doznanych przez niego urazów w związku z wypadkiem drogowym z dnia 16 lutego 2020 r., w szczególności co do ustalenia wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu, którego doznał powód, zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, na łącznie 8 %. Zbieżne są również wnioski opinii biegłych sądowych w zakresie ortopedii i traumatologii oraz chirurgii ogólnej co do rokowań w zakresie stanu zdrowia powoda w przyszłości.

Jeżeli chodzi o doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu w zakresie przebytych zaburzeń adaptacyjnych, to – jak wynika z opinii biegłych sądowych w zakresie psychiatrii i psychologii – był to epizod okresowy, trwający maksymalnie do sześciu miesięcy, który nie pozostawił trwałych następstw.

Jeżeli chodzi o podnoszone przez powoda dolegliwości o podłożu laryngologicznym (gwizdy), to Sąd podziela wnioski opinii biegłej sądowej w zakresie otolaryngologii i foniatry, iż brak jest związku pomiędzy zgłaszanymi przez powoda dolegliwościami mającymi charakter subiektywny a zdarzeniem drogowym z dnia 16 lutego 2020 r.

W zakresie okresu, w jakim powód M. K. wymagał opieki osoby trzeciej Sąd przyjął ustalenia opinii biegłego sądowego w zakresie chirurgii ogólnej tj. okres od dnia 21 lutego 2020 r. do dnia 26 maja 2020 r. (3 godziny dziennie) oraz od dnia 23 czerwca 2020 r. do dnia 17 lipca 2020 r. (2 godziny dziennie). Podkreślić należy, że opinia w tym zakresie ma jedynie charakter pomocniczy; z uwagi na przedmiot nie może stanowić zbioru szczegółowych reguł.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda M. K. zasługuje na uwzględnienie co do zasady.

W ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. w W. za doznane przez powoda M. K. cierpienia doznane w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 16 lutego 2020 r. w związku z zawarciem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego pojazdu dotyczącej pojazdu sprawcy szkody. Co do zasady kwestia odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy szkody nie była między stronami w niniejszej sprawie sporna; w toku postępowania likwidacyjnego zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi zadośćuczynienie oraz odszkodowanie. Spór w niniejszym procesie dotyczył wysokości zadośćuczynienia oraz zasadności przyznania zwrotu kosztów opieki.

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis cyt. artykułu stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc, w tym w razie uszkodzenia ciała, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym ugruntował się, aprobowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 kc, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. w sprawie I PR 175/68, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. w sprawie III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc, zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien więc decydować w zasadzie stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego.

Dokonane w sprawie ustalenia wskazują, że powód w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 16 lutego 2020 r. doznał obrażeń ciała, które skutkowały przede wszystkim czasowym obniżeniem jego pełnej sprawności, jak również pogorszeniem jego stanu psychicznego. Przed kolizją drogową powód był w pełni zdrowym, uprawiającym sportu, aktywnym zawodowo mężczyzną. W wyniku wypadku drogowego doznał złamania trzonu mostka bez przemieszczenia oraz przepukliny pachwinowej prawostronnej – pourazowej leczonej operacyjnie z powikłaniem w postaci krwiaka rany pooperacyjnej, mających charakter długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Doznał ponadto urazy nadgarstka prawego oraz kolana lewego, które nie spowodowały długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie w początkowym okresie miejscowo zasinienie, ból i obrzęk. Przez okres kilku miesięcy odczuwał dolegliwości o charakterze zaburzeń adaptacyjnych. M. K. przyjmował leki przeciwbólowe oraz leki mające działanie przeciwdepresyjne i przeciwłękowe. Obecnie przyjmuje leki przeciwbólowe w okresach nasilonego odczuwania bólu. W związku z doznanymi urazami

przez okres około półtora roku wykonywał inną pracę zawodowo, a obecnie powrócił na dotychczasowe stanowisko, jednakże pracuje w obniżonym wymiarze czasu pracy.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi M. K. w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 16 lutego 2020 r. zadośćuczynienie w wysokości 3200,00 zł.

Powód M. K. domaga się obecnie dopłaty do wypłaconego już zadośćuczynienia w wysokości 26800,00 zł. Uznać zatem należy, że, jego zdaniem, wysokość należnego mu zadośćuczynienia powinna wynieść łącznie 30000,00 zł.

Powód uzasadniając swoje roszczenie wskazał, że ustalając wysokość odszkodowania należy wziąć pod uwagę rozmiar i rodzaj doznanych obrażeń, następstwa tych obrażeń zarówno w strefie fizycznej, jak i psychicznej, długotrwałość procesu rehabilitacji, potrzebę leczenia farmakologicznego, stopień nasilenia dolegliwości bólowych, konieczność korzystania z opieki i wsparcia innych osób, a także zmianę charakteru dotychczasowego życia.

W wyroku z dnia 29 września 2004 r. w sprawie II CK 531/03 Sąd Najwyższy podkreślił, że zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podobnie w wyrokach z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie II CKN 605/00 oraz z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie V CSK 245/07 Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne: czas trwania, stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także czynniki subiektywne: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową.

W ocenie Sądu, kwota przyznanego w 2020 r. zadośćuczynienia nie była adekwatna do doznanej przez powoda M. K.. Niewątpliwie powód M. K. doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, wynikającego z urazu mostka, powstałej przepukliny, krótkotrwałego uszczerbku w związku z urazem nadgarstka oraz kolana, jak również uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Jednakże na podstawie opinii biegłych sądowych należy stwierdzić, że powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, zarówno pod względem fizycznym, jak i psychicznym. Fizyczne urazy zostały wyleczone, choć mogą powodować okresowe dolegliwości bólowe łagodzone ogólnodostępnymi lekami o charakterze przeciwbólowym. Dolegliwości psychiczne ustąpiły przed upływem sześciu miesięcy od zdarzenia. Powód M. K. powrócił do aktywności zawodowej, jak też uprawianych sportów. Podkreślić należy, że dolegliwości związane z przepukliną nie były znane w dacie zgłaszania roszczenia przez powoda przed zakładem ubezpieczeń, co miało niewątpliwie wpływ na ocenę jego roszczeń na tamtym etapie postępowania.

Okoliczność, że zdrowotne skutki zdarzenia drogowego właściwie ustąpiły nie mogą jednakże prowadzić do oddalenia powództwa. Trwałość i stopień doznanych obrażeń mają jedynie wpływ na wysokość kwoty zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu, powodowi M. K. przysługuje zadośćuczynienie w kwocie 20000,00 zł, które odpowiada stopniowi doznanej przez niego krzywdy. Stąd też, przy uwzględnieniu wypłaconego już powodowi zadośćuczynienia, Sąd zasądził na jego rzecz dodatkowo kwotę 16800,00 zł. W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 10000,00 zł tytułem zadośćuczynienia Sąd powództwo oddalił, uznając je za niezasadne.

Sąd, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 16800,00 zł, zasądził od dnia 21 marca 2023 r. tj. od dnia wyrokowania w sprawie. Sąd miał na uwadze, że okoliczności sprawy wskazują, że roszczenie było uzasadnione już na etapie postępowania przed zakładem ubezpieczeń, brak było jednak pełnych danych w zakresie zdrowia powoda. Przed zakładem ubezpieczeń zgłoszone zostały przed wszystkim dolegliwości związane z urazem mostka, nadgarstka i kolana, co wiązało się ze zgłoszeniem szkody w okresie miesiąca po wypadku drogowym, przy zgłoszeniu roszczenia o zadośćuczynienie w kwocie 50000,00 zł. W ocenie Sądu, dopiero w toku niniejszego postępowania zostały ustalone dokładne okoliczności dotyczące zdrowia i trybu życia powoda, również w okresie przed doznaniem urazem, co pozwala na prawidłową ocenę jego roszczeń. Część natomiast zgłaszanych przez powoda dolegliwości zdrowotnych nie

pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym z dnia 16 lutego 2020 r. lub ma charakter subiektywnych odczuć powoda.

Jednocześnie Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 632,78 zł tytułem kosztów opieki.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe. Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania, w tym kosztów rehabilitacji. Obowiązek zwrotu dotyczy wydatków rzeczywiście poniesionych i obiektywnie potrzebnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie I ACa 1131/05). W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, wizyt u specjalistów, pomocy pielęgniarstwa, koszty leków), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. protez, kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Do grupy tej zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, wreszcie koszty przygotowania do innego zawodu np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie I Aca 1306/13). W myśl art. 444 § 1 kc odszkodowanie obejmuje również wydatki związane z opieką i pielęgnacją po wyjściu ze szpitala. Poszkodowany może domagać się zwrotu kosztów opieki nad nim i kosztów rehabilitacji poniesionych przez członków jego najbliższej rodziny; korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 kc. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad nim tj. żona, matka czy inna osoba bliska albo inna osoba określana jako trzecia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie II CSK 474/06, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 września 2014 r. I ACa 846/14). W wyroku z dnia 25 września 2013 r. w sprawie I ACa 331/13 Sąd Apelacyjny w Lublinie wskazał, że jeżeli powód wymaga opieki wobec uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku, a koszty jej są możliwe do ustalenia, pozwany jest zobowiązany do pokrywania szkody z tego tytułu nawet wówczas gdy świadczenia te są (bądź mogą być) wykonywane przez osoby najbliższe. Opieka świadczona przez te osoby ma bowiem także realny wymiar ekonomiczny i jest następstwem zdarzenia, za które odpowiada pozwany.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, zdaniem Sądu, że roszczenie powoda M. K. w zakresie zwrotu kosztów opieki, jest usprawiedliwione co do zasady. Sąd przyjął, że powód M. K. wymagał opieki w okresie od 21 lutego 2020 r. do 26 maja 2020 r. po 3 godziny dziennie, zaś w okresie od 23 czerwca 2020 r. do 17 lipca 2020 r. po 2 godziny dziennie. Taki zakres czasowy opieki Sąd przyjął zgodnie z opinią biegłego sądowego w zakresie chirurgii ogólnej A. S..

Powód M. K. domaga się zapłaty tych kosztów przy przyjęciu, że koszt jednej godziny wynosi 15,00 zł, zaś okres świadczenia pomocy obejmował czas od 16 lutego 2020 r. do 20 marca 2020 r., z tym że w okresie 16 – 20 lutego 2020 r. po 5 godzin dziennie, zaś w następnych dniach po 4 godziny dziennie.

Sąd ustalił, że w okresie od 16 do 20 lutego 2020 r. powód M. K. przebywał w szpitalu w P. na oddziale chirurgicznym, a zatem miał zapewnioną fachową opiekę i pomoc. W tym zakresie zatem roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nadto, Sąd orzekając w zakresie kosztów opieki miał na uwadze, że opieka nad osobą chorą, co do zasady, nie ogranicza się do zwykłej obecności opiekuna, ale wymaga określonych kwalifikacji i umiejętności. W niniejszej sprawie, obowiązki opiekuna sprowadzały się jednakże do pomocy w wykonywaniu zwykłych czynności dnia codziennego: toaleta, ubieranie się, czynności wykonywanych w zwykłym toku życia rodziny; nie wymagały zatem szczególnych

kwalifikacji, tak jak nie wymaga się ich od osoby wykonującej pracę za wynagrodzeniem w stawce minimalnej. Sąd miał na uwadze, że powód M. K. w zakresie żądanej stawki godzinowej odnosi się do stawek opiekunek zawodowych.

Z tych względów Sąd wyliczeń należnych powodowi kosztów opieki dokonał przy uwzględnieniu miesięcznego wynagrodzenia minimalnego za 2020 r. w stawce netto, mając na uwadze, że od tych należności nie są odprowadzane składki z ubezpieczenia zdrowotnego i społecznego oraz podatek dochodowy. Najniższe wynagrodzenie miesięczne w 2020 r. wynosiło 2600,00 zł brutto, a zatem 1920,62 zł netto. W skali miesiąca pracownik pracuje przeciętnie 22 dni, a zatem 176 godzin, co daje stawkę 10,91 zł netto za godzinę pracy.

Łącznie powodowi M. K. przysługuje zatem zwrot kosztów opieki w okresie 21 lutego 2020 r. – 20 marca 2020 r. w wysokości 632,78 zł (29 dni x 2 godz. x 10,91 zł). Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził również od dnia 21 marca 2023. tj. od dnia wyrokowania, mając na uwadze, że kwestia okresu sprawowania opieki, jak również jej czasowego wymiaru w ciągu doby, zostały ustalone dopiero w toku niniejszego procesu. Wskazać należy, że Sąd przyjął do wyliczenia należnego powodowi odszkodowania, że wymagał opieki przez 2 godziny dziennie, podczas gdy z opinii biegłego sądowego w zakresie chirurgii ogólnej A. S., stanowiącej podstawę ustaleń Sądu wynika, że we wskazanym powyżej okresie powód wymagał opieki osoby trzeciej przez 3 godziny dziennie, a zatem należne mu odszkodowanie z tego tytułu powinno wynieść – za ten sam okres – 949,7 zł (29 dni x 3 godz. x 10,91 zł).

W ocenie Sądu, dla oceny tego roszczenia powoda decydujące znaczenie ma wskazanie w pozwie ram czasowych okresu, za jaki powód M. K. domaga się zwrotu kosztów opieki. Niewątpliwie, okres, w jakim powód wymagał opieki osoby trzeciej znacznie przekracza ramy czasowe wskazane przez powoda, co wynika z opinii biegłego sądowego w zakresie chirurgii ogólnej A. S.. Różnica ta ma bezpośredni wpływ na wysokość przyznanego w tym zakresie odszkodowania, przy uwzględnieniu przyjętej stawki godzinowej. Sprecyzowanie przez powoda okresu opieki, za jaki żąda odszkodowania, uniemożliwia uwzględnienie powództwa w wyższej kwocie tj. ponad kwotę 949,17 zł z uwagi na treść art. 321 § 1 kpc, zgodnie z którym, sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W związku z powyższym, w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd miał na uwadze treść art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Wskazać należy, że Sąd uwzględnił roszczenia powoda w 60 % i w takim stosunku obciążył pozwanego kosztami procesu, przy uwzględnieniu, że kosztami opinii biegłej sądowej w zakresie otolaryngologii i foniatrii w całości (łącznie 1184,98 zł) został obciążony powód, skoro opinia nie potwierdziła jego twierdzeń w zakresie uszkodzenia narządu słuchu.

Pozwany zakład ubezpieczeń powinien zatem zwrócić powodowi opłatę sądową od uwzględnionej części powództwa tj. kwotę 872,00 zł ((...),78 x 5 %) oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800,00 zł jako różnicę pomiędzy stawką tych kosztów od uwzględnionej (3600,00 zł) a oddalonych części powództwa (1800,00 zł).

Powód M. K. uiszczył zaliczkę na koszty opinii biegłych sądowych w wysokości 2000,00 zł, która w całości została wydatkowaną, w tym kwota 757,58 zł tytułem kosztów opinii głównej biegłej sądowej w zakresie otolaryngologii i foniatrii. Pozostała zatem kwota poniesionych kosztów opinii biegłych sądowych przez powoda wynosi 1242,42 zł.

Łączny koszt wszystkich opinii wyniósł 5207,23 zł, z tym że – jak wskazano powyżej – koszty opinii biegłej sądowej w zakresie otolaryngologii i foniatrii obciążają powoda w całości tj. w kwocie 1184,98 zł. Tym samym pozostałe koszty opinii biegłych sądowych w kwocie 4022,25 zł obciążają strony we wskazanym powyżej stosunku: powód – 40 %, pozwany – 60 %. Powód powinien zatem ponieść koszty procesu w zakresie kosztów opinii biegłych sądowych do kwoty 1608,90 zł, zaś pozwany do kwoty 2413,35 zł. Powód powinien więc uzupełnić należne koszty procesu, poniesione tymczasowo z sum budżetowych przez uiszczenie kwoty 793,88 zł, w tym 427,40 zł tytułem kosztów uzupełniającej opinii biegłej sądowej w zakresie otolaryngologii i foniatrii, zaś pozwany przez uiszczenie kwoty 2413,35 zł (art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 113 cyt. ustawy).